

[Prima Pagină](#) > ... > [Bani/Creanțe Pecuniare](#) > [Insolvență/faliment](#) > [Austria](#)

Insolvență/faliment

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Legislația Austriei în domeniul insolvenței nu se limitează doar la antreprenori. Insolvența este definită mai degrabă ca o ramură a capacității juridice de drept privat: cel care poate deține drepturi și obligații poate fi, de asemenea, insolvent. În schimb, capacitatea contractuală nu este determinată. Prin urmare, orice persoană fizică, inclusiv un copil, poate fi un debitor insolvent, precum și persoanele juridice - de drept privat sau de drept public, asociațiile înregistrate în conformitate cu Codul comercial (Unternehmensgesetzbuch) [societate în nume colectiv (offene Gesellschaften), societate în comandită simplă (Kommanditgesellschaften)] și succesiunile. În schimb, nu pot fi insolvabile asociațiile în participațiune (stille Gesellschaften) și societățile de drept civil (Gesellschaften bürgerlichen Rechts).

După dizolvarea unei persoane juridice sau a unei asociații înregistrate, deschiderea unei proceduri de insolvență este permisă cu condiția ca activele să nu fi fost repartizate [articolul 68 din Legea privind insolvența (Insolvenzordnung - IO)].

În ceea ce privește activele instituțiilor de credit, ale societăților de investiții, ale societăților de servicii de investiții și ale societăților de asigurări, poate fi deschisă o procedură de faliment, însă nu și o procedură de reorganizare [articolul 82 alineatul (1) din Legea privind sectorul bancar - Bankwesengesetz - BWG; articolul 79 din Legea privind supravegherea valorilor mobiliare din 2018 - Wertpapieraufsichtsgesetz - WAG 2018; articolul 309 alineatul (3) din Legea din 2016 privind supravegherea asigurărilor - Versicherungsaufsichtsgesetz, VAG 2016].

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

De la intrarea în vigoare a Legii din 2010 de modificare a legislației în materie de insolvență (Insolvenzrechtsänderungsgesetz 2010), în dreptul austriac nu există decât o singură procedură standard de insolvență. Cu toate acestea, sunt prevăzute diferite denumiri, în funcție de derularea concretă a procedurii:

Procedura de insolvență este denumită procedură de faliment (Konkursverfahren) dacă niciun plan de redresare nu a fost încă prezentat la momentul inițierii procedurii. În principiu, în cadrul procedurii de lichidare judiciară, este posibil să se efectueze atât o realizare a activelor, cât și o reorganizare.

Procedura de insolvență este numită procedură de reorganizare (Sanierungsverfahren) dacă un plan de redresare este deja disponibil la momentul inițierii procedurii. Procedura este orientată către redresarea debitorului. Aceasta este deschisă persoanelor fizice care au calitatea de antreprenor, persoanelor juridice, asociațiilor și succesiunilor (articolul 166 din IO).

Procedura de reorganizare este posibilă cu debitorul în posesie sau nu (Eigenverwaltung). Debitorul păstrează administrarea directă (sub controlul unui administrator al reorganizării - Sanierungsverwalter) dacă acesta oferă, în planul său de redresare, o cotă-parte de cel puțin 30 % creditorilor insolvenței și sub rezerva prezentării altor documente. În special, este necesar să se furnizeze un plan de finanțare din care să rezulte că finanțarea este asigurată pentru o perioadă de 90 de zile.

Există o altă variantă a procedurii de insolvență: procedura de stingere a datoriilor (Schuldenregulierungsverfahren), care este deschisă persoanelor fizice care nu au calitatea de antreprenor.

Pentru a deschide o procedură de insolvență, este necesar să fie prezentată o cerere, fie de către debitor însuși, fie de către un creditor. În cazul procedurii de reorganizare, sunt necesare, în orice caz, o cerere din partea debitorului și un plan de redresare.

Deschiderea procedurii de insolvență presupune, în principiu, ca debitorul să fie în incapacitate de plată (articolul 66 din IO). De asemenea, procedura de insolvență poate fi deschisă, ca procedură de reorganizare, atunci când există o amenințare iminentă de incapacitate de plată [articolul 167 alineatul (2) din IO]. Deschiderea unei proceduri de insolvență cu privire la asociațiile înregistrate, în cadrul cărora niciun membru cu răspundere nelimitată nu este o persoană fizică, la activele unor persoane juridice și la succesiuni este posibilă, de asemenea, în caz de îndatorare excesivă (articolul 67 din IO).

O altă condiție pentru deschiderea unei proceduri de insolvență este existența unor active care să permită acoperirea costurilor. Acestea trebuie să acopere cel puțin costurile de demarare a procedurii de insolvență (excepție: procedura de achitare a datoriilor în anumite cazuri).

Deschiderea unei proceduri de insolvență este făcută publică prin anunțul publicat pe internet, în baza de date a deciziilor privind insolvența (www.edikte.gv.at). Deschiderea procedurii are efecte juridice începând cu ziua următoare publicării anunțului. În plus, deschiderea procedurii de insolvență este înscrisă în registrele publice [registru cadastral (Grundbuch), registru comerțului din Austria (Firmenbuch) etc.].

În cazul în care procedura de insolvență nu poate fi deschisă imediat, instanța însărcinată cu procedura (Insolvenzgericht) trebuie să dispună măsuri provizorii în scopul conservării masei bunurilor, în special pentru a preveni orice act juridic atacabil și a asigura continuarea activităților unei întreprinderi, atât timp cât cererea de deschidere a procedurii nu este în mod vădit nefondată (articolul 73 din IO). Instanța poate să interzică debitorului anumite acte juridice (de exemplu, să vândă sau ipotecheze bunuri imobiliare) sau să impună prezentarea acestora spre aprobare de către judecător. Numirea unui administrator temporar este posibilă, de asemenea.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Odată cu deschiderea procedurii de insolvență, debitorul este decăzut din dreptul de a dispune în mod liber de totalitatea activelor care fac obiectul executării, indiferent dacă este vorba despre bunurile care îi aparțineau deja la momentul deschiderii sau despre bunurile pe care le dobândește ulterior, în timpul procedurii [articolul 2 alineatul (2) din IO]. Aceste active intră în masa bunurilor care fac obiectul insolvenței (Insolvenzmasse).

Astfel, masa bunurilor care face obiectul insolvenței include toate bunurile mobile și imobile aparținând debitorului, cum ar fi acțiunile în bunuri imobile, acțiunile în coproprietate, creanțele, drepturile de proprietate și succesiunile. Din această masă nu fac parte creanțele debitorului pentru întreținere în natură, munca personală sau partea nepoprită din plăți (minimum necesar pentru subzistență). În mod similar, nici bunurile mobile insesizabile (de exemplu, obiectele pentru uz personal), nici drepturile exclusiv legate de persoana în cauză (de exemplu, drepturi profesionale) nu intră în masa bunurilor care fac obiectul insolvenței.

În cazul în care debitorul locuiește într-o casă (sau un apartament) care face parte din masa bunurilor care fac obiectul insolvenței, camerele de locuit indispensabile trebuie, într-o primă fază, să îi fie lăsate debitorului și familiei sale [articolul 5 alineatul (3) din IO]. Acest lucru nu înseamnă însă că locuința (apartamentul) nu poate fi lichidată în cursul procedurii de insolvență. Instanța însărcinată cu procedura de insolvență trebuie, de asemenea, să acorde debitorului dreptul de a dispune liber de drepturile de închiriere (sau alte drepturi de utilizare) asupra camerelor de locuit indispensabile pentru debitor și familia sa [articolul 5 alineatul (4) din IO]. Punerea acestor drepturi la dispoziția liberă a debitorului conduce la excluderea lor din masa bunurilor care fac obiectul insolvenței.

Cu acordul instanței, comitetul creditorilor (Gläubigerausschuss) poate, de asemenea, să decidă să excludă din masa bunurilor care fac obiectul insolvenței anumite creanțe a căror recuperare se anunță puțin profitabilă,

precum și anumite bunuri cu valoare redusă [articolul 119 alineatul (5) din IO]. O astfel de excludere este justificată de faptul că ar trebui să fie evitate costurile de realizare pentru toate elementele masei care nu aduc niciun beneficiu pentru aceasta din urmă.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Procedura de faliment

- Debitorul
  - are dreptul de a înainta o cerere pentru deschiderea unei proceduri de lichidare judiciară și de a contesta deschiderea unei astfel de proceduri;
  - pierde, odată cu deschiderea procedurii de lichidare, dreptul de a dispune de bunurile care fac parte din masă;
  - este autorizat să participe la reuniunile adunării creditorilor (Gläubigerversammlung) și ale comitetului creditorilor;
  - este autorizat să solicite întocmirea unui plan de redresare.
- Lichidatorul
  - este responsabil de punerea în practică a procedurii de insolvență;
  - evaluează situația economică a debitorului;
  - urmărește întreprinderea în cazul în care aceasta nu a fost încă închisă la data inițierii procedurii și dacă acest lucru nu este în detrimentul creditorilor;
  - verifică creanțele înscrise;
  - examinează măsura în care întocmirea unui plan de redresare este în interesul creditorilor și dacă un astfel de plan este realizabil;
  - constată activele și lichiditățile;
  - administrează și reprezintă masa bunurilor care fac obiectul insolvenței;
  - exercită dreptul de acțiune revocatorie pentru masa bunurilor care fac obiectul insolvenței;
  - distribuie venitul obținut din lichidarea activelor societății aflate în stare de insolvență.

Numirea unui lichidator constituie excepția în cazul procedurilor de lichidare judiciară referitoare la persoane fizice care nu au calitatea de antreprenor (procedură de achitare a datoriilor). În cazul în care instanța decide să nu desemneze un lichidator, aceasta trebuie să asigure ea însăși sarcinile pe care legea privind lichidarea judiciară le conferă lichidatorului.

Procedură de restructurare fără administrare directă

- Debitorul
  - solicită deschiderea procedurii de reorganizare și întocmirea unui plan de redresare;
  - odată cu deschiderea procedurii de insolvență, pierde dreptul de a dispune de bunurile care fac parte din masă;
  - este autorizat să participe la reuniunile adunării creditorilor și ale comitetului creditorilor.
- Lichidatorul
  - este responsabil de punerea în practică a procedurii de insolvență;
  - evaluează situația economică a debitorului;
  - urmărește întreprinderea în cazul în care aceasta nu a fost încă închisă la data inițierii procedurii și dacă acest lucru nu este în detrimentul creditorilor;
  - verifică creanțele înscrise;
  - examinează măsura în care întocmirea unui plan de redresare este în interesul creditorilor și dacă un astfel de plan este realizabil;
  - administrează și reprezintă masa bunurilor care fac obiectul insolvenței;
  - exercită dreptul de acțiune revocatorie pentru masa bunurilor care fac obiectul insolvenței.

Procedură de restructurare cu administrare directă

- Debitorul
  - solicită deschiderea procedurii de reorganizare cu administrare directă și întocmirea unui plan de redresare și furnizează, odată cu cererea, documentele necesare pentru administrarea directă;

- își păstrează dreptul (restrâns) de a dispune de active și continuă să le administreze, în principiu, el însuși;
- se află sub supravegherea administratorului reorganizării și a instanței sesizate cu procedura de insolvență.
- Administratorul reorganizării
  - supraveghează debitorul și gestiunea acestuia;
  - acordă sau refuză să acorde autorizația pentru actele juridice care nu fac parte din gestiunea curentă a întreprinderii;
  - reprezintă debitorul în toate cazurile în care acesta nu are puterea de a hotărî;
  - evaluează situația economică a debitorului;
  - verifică dacă planul de redresare este realizabil și dacă există motive pentru retragerea administrării directe;
  - verifică creanțele înscrise;
  - exercită dreptul de acțiune revocatorie pentru masa bunurilor care fac obiectul insolvenței.

Instanța sesizată cu procedura de insolvență trebuie să monitorizeze activitățile administratorului judiciar (Insolvenzverwalter). Instanța poate să îi adreseze acestuia instrucțiuni scrise sau orale, să solicite rapoarte sau explicații, să consulte facturi și alte documente și să efectueze verificările care se impun. De asemenea, instanța poate dispune ca administratorul judiciar să primească instrucțiuni din partea comitetului creditorilor cu privire la chestiuni specifice. Anumite operațiuni trebuie să fie comunicate instanței de către administratorul judiciar înainte de încheierea acestora (articolul 116 din IO), altele trebuie, obligatoriu, să obțină autorizația comitetului creditorilor și a instanței sesizate cu procedura de insolvență (articolul 117 din IO).

Desemnarea și remunerarea administratorului judiciar

Administratorul judiciar trebuie să fie desemnat din oficiu de către instanța sesizată cu procedura de insolvență în momentul deschiderii acesteia. Acesta trebuie să fie o persoană integră, credibilă și expertă, care are cunoștințe în domeniul insolvenței [articolul 80 alineatul (2) din IO]. În caz de insolvență a unei întreprinderi, sunt necesare cunoștințe temeinice în domeniul dreptului economic sau al gestionării întreprinderilor [articolul 80 alineatul (3) din IO]. Persoanele interesate de administrarea insolvenței se pot înscrie pe o listă a administratorilor judiciari. Lista respectivă este disponibilă pe internet la adresa www.justiz.gv.at și permite instanțelor sesizate cu proceduri de insolvență să selecteze mai ușor un administrator judiciar corespunzător.

Administratorul judiciar nu poate fi o rudă apropiată (articolul 32 din IO) sau un concurent al debitorului și trebuie să fie independent atât de debitor, cât și de creditorii [articolul 80 alineatul (1) din IO].

Persoanele juridice pot, de asemenea, să fie desemnate ca administratori judiciari. Acestea trebuie să transmită instanței numele unei persoane fizice care le reprezintă în administrarea procedurii de insolvență (articolul 80 alineatul (5) din IO).

Administratorul judiciar are dreptul la rambursarea cheltuielilor pe care le-a suportat în numerar și la remunerarea activității sale de gestionare, la care se adaugă TVA (articolul 82 prima teză din IO). Cuantumul onorariilor administratorului este reglementat prin lege (articolul 82 din IO) și se bazează pe venitul brut pe care administratorul judiciar l-a obținut în momentul lichidării. Cu toate acestea, nu sunt luate în considerare decât veniturile a căror recuperare se datorează meritului administratorului judiciar. O sumă de 3 000 EUR îi revine administratorului judiciar ca remunerație minimă. O remunerație suplimentară este prevăzută în caz de acceptare a unui plan de redresare sau de eșalonare a plăților (articolul 82a din IO) sau pentru valorificarea unei părți din masa bunurilor (articolul 82d din IO). Monitorizarea întreprinderii este remunerată, de asemenea, separat [articolul 82 alineatul (3) din IO].

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Posibilitatea de a compensa o creanță a debitorului rămâne, în principiu, neschimbată, inclusiv în timpul procedurii de insolvență.

Cu toate acestea, condiția este ca respectivele creanțe să fie compensabile reciproc la data deschiderii procedurii. Compensarea nu este permisă în cazul în care un creditor a devenit debitor al masei bunurilor care fac obiectul insolvenței doar după deschiderea procedurii, sau dacă o creanță împotriva debitorului a fost achiziționată doar după deschiderea procedurii [articolul 20 alineatul (1) prima teză din IO]. În plus,

compensarea este exclusă în cazul în care o parte terță a achiziționat creanța care trebuie să fie compensată împotriva debitorului în cursul ultimelor șase luni înainte de deschiderea procedurii de insolvență și dacă acesta avea sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de insolvență la momentul achiziționării sale [articolul 20 alineatele (1) și (2) din IO]. Astfel de cazuri constituie deja un prejudiciu din neglijență minoră în ceea ce privește partea terță.

În cadrul procedurii de insolvență, compensarea este posibilă, de asemenea, cu o creanță sub condiție, indiferent dacă creanța este cea a creditorului insolvenței sau a debitorului. În cazul în care creditorul insolvenței deține o creanță sub condiție, instanța poate anexa la compensare o garanție [articolul 19 alineatul (2) din IO]. Faptul că o creanță a creditorului insolvenței nu este pecuniară nu exclude compensarea în procedura de insolvență [articolul 19 alineatul (2) din IO]. Acest lucru nu constituie o problemă, dat fiind că astfel de drepturi sunt convertite în creanțe pecuniare în momentul deschiderii procedurii de insolvență [articolul 14 alineatul (1) din IO].

Creditorii insolvenței care dețin creanțe compensabile nu își înscriu creanțele în procedura de insolvență dacă acestea sunt acoperite prin compensație [articolul 19 alineatul (1) din IO]. Cu toate acestea, Curtea Supremă a Austriei (Oberster Gerichtshof - OGH) a susținut că, după confirmarea definitivă a planului de redresare și închiderea procedurii de insolvență, creditorul insolvenței care nu utilizează posibilitatea legală de compensare în timpul procedurii de insolvență în temeiul articolului 19 alineatul (1) din IO nu are altă opțiune decât să realizeze compensarea periodică a creanței sale în conformitate cu cota-parte care îi revine, prevăzută în planul de redresare (RIS-Justiz RS0051601 [T4]).

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Contracte sinalagmatic

În cazul în care un contract sinalagmatic nu a fost executat sau nu a fost executat integral de către debitor sau de către o altă parte contractantă la momentul deschiderii procedurii de insolvență, administratorul judiciar poate fie să execute (integral) contractul în locul debitorului și să solicite celeilalte părți contractante să facă același lucru, fie să rezilieze contractul [articolul 21 alineatul (1) din IO]. În cadrul procedurii de reorganizare cu administrare directă, debitorul este cel care are obligația de a depune declarația prevăzută la articolul 21 din IO. În cazul în care debitorul dorește să rezilieze contractul, este necesară aprobarea din partea administratorului reorganizării [articolul 171 alineatul (1) din IO]. În cazul în care partenerul contractual al debitorului este obligat să furnizeze o prestație anticipată, acesta poate să o refuze până la plata unei garanții, cu excepția cazului în care persoana în cauză avea cunoștință de situația patrimonială deteriorată la momentul încheierii contractului [articolul 21 alineatul (3) din IO].

Contracte de închiriere

În cazul unei proceduri de insolvență a clientului, administratorul judiciar are dreptul de a rezilia contractul în conformitate cu termenul legal de preaviz sau cu un termen-limită mai scurt convenit (articolul 23 din IO).

Contracte de muncă

Dacă debitorul este un angajator, iar angajatul a început deja să lucreze, contractul de muncă poate fi reziliat, în principiu, în termen de o lună de la publicarea deciziei prin care se dispune, se aprobă sau se constată închiderea întreprinderii sau a unei părți a acesteia; rezilierea poate fi cerută fie de către angajat, de exemplu printr-o cerere de pensionare anticipată, fie de către administratorul judiciar, care trebuie să respecte termenul de preaviz prevăzut de lege sau de convențiile colective ori un termen mai scurt convenit între părți. Există dispoziții speciale în cazul procedurii de reorganizare cu administrare directă.

Blocarea rezilierii contractelor

În cazul în care rezilierea contractului poate periclita continuarea activității întreprinderii, partenerii contractuali ai debitorului nu pot rezilia contractele încheiate cu debitorul decât invocând un motiv important, în termen de șase luni de la deschiderea procedurii de insolvență. Nu sunt considerate motive importante deteriorarea situației economice a debitorului și întârzierea debitorului în executarea creanțelor devenite exigibile înainte de deschiderea procedurii de insolvență [articolul 25a alineatul (1) din IO]. Aceste restricții nu se aplică în cazul în

care rezoluțiunea contractului este indispensabilă pentru a împiedica un prejudiciu personal sau economic grav al partenerului contractual, în momentul exercitării unor drepturi la plata unor credite și pentru contractele de muncă [articolul 25a alineatul (2) din IO].

Contracte nule

În conformitate cu articolul 25b alineatul (2) din IO, stipularea unui drept de retragere din contract sau a rezilierii contractului în caz de deschidere a unei proceduri de insolvență nu este permisă. Acest principiu se aplică, în principiu, tuturor contractelor (unele excepții vizează contractele reglementate de legislația privind băncile sau bursa - Börsegesetz).

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditorii individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Încă din momentul deschiderii procedurii de insolvență, creditorii insolvenței nu mai pot să își recupereze creanțele în mod individual sau în afara acestei proceduri împotriva debitorului [interdicerea litigiilor, articolul 6 alineatul (1) din IO]. Nu poate fi adoptată nicio măsură provizorie în beneficiul unor creanțe în procedura de insolvență. Numai în cadrul procedurii de reorganizare cu administrare directă, debitorul își păstrează dreptul de a introduce acțiuni sau de a iniția alte proceduri, dacă acestea se referă la un caz de administrare directă (articolul 173 din IO). În cazul în care se introduce o cale de atac de către debitor sau împotriva acestuia după deschiderea procedurii de insolvență, cu încălcarea articolului 6 alineatul (1) din IO, această cale de atac trebuie să fie respinsă.

În plus, după deschiderea procedurii, niciun drept de gaj sau de compensare nu poate fi obținut pentru o creanță în procedura de insolvență [interdicția executării, articolul 10 alineatul (1) din IO]. Nu există o interdicție generală de executare pentru drepturile de revendicare și de distragere create chiar înainte de deschiderea procedurii de insolvență; prin urmare, acestea pot fi executate inclusiv în timpul procedurii de insolvență.

Interdicția de introducere a acțiunilor și interdicția de executare trebuie să fie aplicate din oficiu și se referă la toți creditorii insolvenței.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Procedurile care sunt deja în curs și care au legătură cu masa bunurilor care fac obiectul insolvenței se suspendă, prin lege, încă de la deschiderea procedurii de insolvență [articolul 7 alineatul (1) din IO]. Suspendarea procedurii se face din oficiu.

Procedurile referitoare la creanțele în procedura de insolvență rămân suspendate cel puțin până la reuniunea de verificare a creanțelor [articolul 7 alineatul (3) din IO]. În cazul în care dreptul este contestat în cursul reuniunii de verificare a creanțelor de către administratorul judiciar sau de către un creditor avizat, procedura suspendată poate fi reluată ca procedură referitoare la controlul creanțelor (articolul 113 din IO).

Procedurile referitoare la drepturi care nu sunt supuse obligației de înscriere în procedura de insolvență pot fi imediat reluate.

Procedura de executare începută înainte de deschiderea procedurii de insolvență Exekutionsverfahren în principiu nu se suspendă. Drepturile de gaj sau de compensare care au fost obținute în cele 60 de zile care preced deschiderea procedurii de insolvență se sting, cu toate acestea, în temeiul legii, cu excepția cazului în care acestea nu au fost instituite în beneficiul unei solicitări de drept public [articolul 12 alineatul (1) din IO]. În caz de stingere, procedura de lichidare pentru valorificare trebuie suspendată la cererea instanței sesizate cu procedura de insolvență sau la cererea administratorului judiciar [articolul 12 alineatul (2) din IO].

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la

procedura de insolvență?

Adunarea creditorilor

Adunarea creditorilor este constituită din toți creditorii insolvenței și le permite acestora să fie părți interesate în procedură. Invitația de participare la adunarea creditorilor și conducerea acesteia îi revin instanței sesizate cu procedura de insolvență [articolul 91 alineatul (1) din IO]. Prima adunare a creditorilor este convocată cu ocazia deschiderii procedurii de insolvență și este prevăzută de lege. Următoarele adunări sunt convocate de către instanță, conform aprecierii acesteia. În special, este necesară convocarea unei adunări a creditorilor dacă se solicită acest lucru, cu menționarea obiectului discuției, de către administratorul judiciar, comitetul creditorilor sau cel puțin doi creditori ale căror creanțe reprezintă aproximativ un sfert din toate creanțele în procedura de insolvență.

Adunarea creditorilor hotărăște în ceea ce privește diferite drepturi de cerere (de exemplu, cerere pentru instituirea unui comitet al creditorilor, cerere de revocare a administratorului judiciar). Aceasta trebuie, de asemenea, să își dea acordul cu privire la adoptarea unui plan de redresare.

Deciziile și cererile adunării creditorilor necesită, în general, o majoritate absolută a voturilor exprimate, care sunt luate în considerare în funcție de valoarea creanțelor [articolul 92 alineatul (1) din IO].

Comitetul creditorilor

Un comitet al creditorilor nu trebuie în mod necesar să fie constituit în orice procedură de insolvență, ci numai în cazul în care natura sau dimensiunile specifice ale întreprinderii arată că înființarea unui astfel de comitet este necesară. În cazul în care se are în vedere vânzarea sau închirierea întreprinderii sau a unei părți a acesteia [articolul 117 alineatul (1) punctul 1 din IO], întotdeauna trebuie să fie constituit un comitet al creditorilor. Comitetul are rolul de a monitoriza și de a sprijini administratorul judiciar [articolul 89 alineatul (1) din IO]. În cazul în care măsurile care urmează a fi luate sunt importante, administratorul judiciar trebuie să solicite mai întâi avizul comitetului creditorilor [articolul 114 alineatul (1) din IO]. Pentru anumite operațiuni (de exemplu, vânzarea întreprinderii), acordul comitetului creditorilor este o condiție a validității acestora.

Un comitet al creditorilor cuprinde între trei și șapte membri. Aceștia sunt numiți de către instanță, acționând din oficiu sau la cerere. Pot fi numiți membri ai comitetului nu numai creditori, ci și alte persoane fizice sau juridice.

Asociații pentru protecția creditorilor

În practică, interesele creditorilor insolvenței sunt adesea reprezentate de către asociațiile pentru protecția creditorilor (Gläubigerschutzverbände). Acestea întocmesc declarațiile de creanță, iau parte la reuniuni și exercită dreptul de vot al creditorilor pe care îi reprezintă cu privire la planul de redresare. De asemenea, asociațiile pentru protecția creditorilor monitorizează plățile efectuate de către administratorul judiciar.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

În principiu, bunurile incluse în masa bunurilor care fac obiectul insolvenței trebuie să fie lichidate pe cale extrajudiciară de către lichidator, în special prin vânzare prin acord direct. Vânzarea judiciară la licitație în conformitate cu Regulamentul privind procedurile de executare (Exekutionsordnung) se face numai cu titlu excepțional, în cazul în care instanța sesizată cu procedura de insolvență ia o decizie în acest sens, la cererea lichidatorului.

Comitetul creditorilor poate decide, cu aprobarea instanței, să lase la libera dispoziție a debitorului anumite creanțe a căror recuperare se anunță puțin profitabilă, precum și anumite bunuri cu valoare redusă.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după

deschiderea procedurii de insolvență?

Creanțe în procedura de insolvență

Creanțele în procedura de insolvență (Insolvenzforderungen) sunt creanțele anterioare deschiderii procedurii și, prin urmare, corespund drepturilor deținute de creditorii asupra bunurilor debitorului la data deschiderii procedurii (articolul 51 din IO). Cu toate acestea, nu sunt creanțe în procedura de insolvență dobânzile care se aplică creanțelor în procedura de insolvență începând cu data deschiderii procedurii de insolvență, costurile de participare la procedura de insolvență, amenzile pentru orice comportament infracțional, precum și drepturile care decurg din donații și, în cadrul procedurii de insolvență a succesiunilor, drepturile care decurg din moșteniri (articolul 58 din IO).

În principiu, toate creanțele deductibile sunt supuse principiului egalității de tratament. Nici autoritățile publice, nici angajații nu beneficiază de vreun privilegiu în cadrul procedurii de insolvență.

Creanțele unui asociat al unei societăți în legătură cu rambursarea unui împrumut pe care l-a acordat acesteia din urmă în locul unui aport de capital propriu au, cu toate acestea, un rang subordonat.

În cazul în care un creditor dorește să fie despăgubit din masa bunurilor care fac obiectul insolvenței, acesta trebuie să își înscrie creanța în cadrul procedurii de insolvență, chiar dacă există un litigiu pendinte sau dacă există deja o hotărâre cu privire la această creanță.

Creanțele aferente masei bunurilor care face obiectul insolvenței

Aceste creanțe (Masforderungen) sunt enumerate în mod expres în cod și apar numai după deschiderea procedurii de insolvență. Este vorba despre creanțe care trebuie să fie satisfăcute, cu prioritate, din masa bunurilor care fac obiectul insolvenței, și anume înaintea restului creditorilor [articolul 47 alineatul (1) din IO]. Cele mai importante creanțe de acest tip sunt [articolul 46 alineatul (1) din IO]:

- costurile procedurii de insolvență;
- cheltuielile legate de menținerea, administrarea și lichidarea masei bunurilor care fac obiectul insolvenței;
- toate taxele publice referitoare la masă, dacă și în măsura în care faptele care duc la obligația fiscală sunt posterioare deschiderii procedurii;
- creanțele salariale legate de câștigurile curente pentru perioadele de după deschiderea procedurii;
- drepturile de punere în aplicare a unor contracte sinalagmatici în care administratorul judiciar intervine;
- drepturile care rezultă din acte juridice efectuate de administratorul judiciar;
- drepturile care rezultă dintr-o îmbogățire fără justă cauză a masei;
- drepturile care rezultă din încetarea unui raport de muncă, dacă acest raport a fost încheiat din nou de către administratorul judiciar în cursul procedurii.

Creanțele aferente masei bunurilor care face obiectul insolvenței nu se depun în cadrul procedurii de insolvență. Dacă administratorul judiciar refuză plata unei astfel de creanțe la scadență, creditorul poate să își susțină drepturile în justiție.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Creanțele în procedura de *insolvență* trebuie să fie înscrise la instanța sesizată cu procedura de insolvență. Declarația de înscriere trebuie să includă sumele în moneda națională (euro); pentru sumele în altă monedă se va utiliza cursul de schimb din ziua deschiderii procedurii de insolvență. și să precizeze valoarea creanței, faptele pe care se bazează aceasta și dovezile care pot fi furnizate pentru a justifica creanța.

Creditorul trebuie să indice, de asemenea, dacă există o rezervă în legătură cu creanța, care sunt activele care fac obiectul unei astfel de rezerve și dacă se solicită o compensare; în caz afirmativ, trebuie specificată valoarea creanțelor reciproce existente la data la care a fost deschisă procedura de insolvență. Creditorul trebuie să furnizeze adresa de e-mail și datele bancare.

Creanțele se înscriu utilizând formularul disponibil la adresa www.justiz.gv.at. În cazul în care creditorul înscrie o

creanță fără a utiliza acest formular, cererea trebuie să conțină informațiile enumerate în formular.

Regulamentul UE privind insolvența se aplică creanțelor înscrise de creditorii străini. În regulamentul de punere în aplicare există un formular-tip; în cazul în care creditorul nu utilizează acest formular, cererea depusă trebuie să conțină informațiile enumerate în Regulamentul privind insolvența.

Creanțele în procedura de insolvență trebuie să fie declarate în termenul prevăzut în avizul privind insolvența. Dacă declarația a fost prezentată cu întârziere, creditorul poate fi obligat să suporte costurile unei reuniuni de verificare separate. Creanțele declarate după perioada de 14 zile care precedă reuniunea de verificare a calculului final nu sunt luate în considerare [articolul 107 alineatul (1) ultima teză din IO].

În cazul în care o creanță declarată este recunoscută de către administratorul judiciar și nu este contestată de niciun alt creditor, aceasta se consideră a fi admisă în procedura de insolvență. Acest lucru înseamnă, în special, că respectivul creditor va fi luat în considerare în cadrul distribuirii.

În cazul în care o creanță declarată este contestată de către administratorul judiciar sau de un creditor al insolvenței, aceasta nu poate fi examinată decât în cadrul unei proceduri judiciare civile. Rezultatul acestei proceduri determină dacă o creanță se consideră a fi stabilită în cadrul procedurii de insolvență.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Distribuirea veniturilor rezultate în urma lichidării este reglementată de articolele 128-138 din IO.

Creanțele masei trebuie să fie satisfăcute în mod prioritar, urmate de creanțele insolvenței.

Creditorii masei sunt satisfăcuți de îndată ce creanțele lor sunt certe și exigibile, indiferent de stadiul procedurii. În cazul în care resursele disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi integral creanțele aferente masei bunurilor care face obiectul insolvenței, acestea trebuie să fie satisfăcute în următoarea ordine (articolul 47 din IO):

- cheltuielile în numerar avansate de administratorul judiciar;
- celelalte costuri ale procedurii;
- avansarea unor costuri de către terți, dacă acest lucru a fost necesar pentru a acoperi costurile procedurii;
- creanțele angajaților, dacă acestea nu sunt garantate în conformitate cu Legea salarizării în materie de insolvență (Insolvenz-Entgeltsicherungsgesetz);
- drepturile angajaților de încetare a contractului, în cazul în care acestea nu sunt garantate în conformitate cu Legea salarizării în materie de insolvență;
- alte creanțele de stat.

Valoarea reziduală după acoperirea completă a acestor creanțe trebuie să fie distribuită între creditorii insolvenței, în conformitate cu contribuția lor. Compensarea creditorilor insolvenței nu poate începe decât după reuniunea de verificare generală. Distribuirea veniturilor obținute din lichidarea activelor de către administratorul judiciar ar trebui, în principiu, să aibă loc cu acordul comitetului creditorilor și în conformitate cu aprobarea instanței cu privire la proiectul de distribuire.

Creditorii garantați au prioritate față de creditorii insolvenței și față de creditorii masei în cazul în care creanțele acestora sunt acoperite de bunul care constituie garanția (de exemplu, gaj). Orice surplus care rezultă din veniturile obținute în urma lichidării revine în masa colectivă [articolul 48 alineatele (1) și (2) din IO].

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Plan de redresare

Planul de redresare (Sanierungsplan) este un acord încheiat, în cadrul procedurii de insolvență, între debitor și

creditorii insolvenței cu privire la reducerea și reeșalonarea creanțelor; acesta servește la achitarea datoriilor. Acesta necesită acordul majorității creditorilor și confirmarea de către instanța sesizată cu procedura de insolvență. În cazul în care propunerea unui plan de redresare a debitorului este aprobată de majoritatea creditorilor și dacă planul este confirmat de instanță, debitorul este eliberat de datoriile care depășesc cota prevăzută de planul de redresare.

Debitorul poate, în principiu, să încheie un plan de redresare în orice procedură de insolvență, indiferent de forma acesteia, așadar nu numai în cadrul procedurii de reorganizare, ci și în cadrul procedurii de lichidare judiciară (procedura de lichidare judiciară nu este axată, în mod prioritar, pe lichidare și dezmembrare; dimpotrivă, inclusiv în această procedură, trebuie să se verifice, mai întâi, dacă este posibil un plan de redresare).

În cadrul unui plan de redresare, debitorul trebuie să propună creditorilor insolvenței să le plătească cel puțin 20 % din creanțe în termen de doi ani. Persoanele fizice care nu au calitatea de antreprenor pot beneficia de un termen de plată de până la cinci ani. Planul de redresare nu poate afecta creanțele acoperite de un drept de revendicare sau de distragere. Creditorii cu creanțe aferente masei credale trebuie să fie primiți integral, iar creditorii în situație de insolvență trebuie, în principiu, să beneficieze de tratament egal.

Procedura de insolvență este numită procedură de reorganizare dacă un plan de redresare este deja disponibil la momentul inițierii procedurii.

Procedură de achitare a datoriilor

Planul de redresare este disponibil nu numai pentru întreprinderile și persoanele juridice, ci și pentru persoanele fizice care nu au calitatea de antreprenor. În absența unui plan de redresare în cadrul unei proceduri de achitare a datoriilor, bunurile debitorului trebuie să fie lichidate. Alte opțiuni de reducere a datoriei sunt planul de eșalonare a plăților (Zahlungsplan) și, în caz contrar, procedura de reducere prin prelevare (Abschöpfungsverfahren). Planul de eșalonare a plăților reprezintă o formă specială a planului de redresare. Principalele diferențe constau în lipsa unui procent minim de plată.

În cazul în care creditorii nu acceptă planul de eșalonare a plăților, instanța trebuie să se pronunțe cu privire la cererea debitorului în vederea punerii în aplicare a unei proceduri de reducere prin prelevări, cu un plan de eșalonare aferent, sau a unui plan de eliberare a datoriilor restante, cu efectul anulării soldului datoriei. Planul de rambursare este supus unor condiții mai stricte decât planul de prelevare: acestea iau forma unor bariere suplimentare în calea remiterii de datorie. În niciunul din aceste cazuri nu este necesar acordul creditorilor. Prelevările se realizează în primul rând din partea de venituri care poate face obiectul unei popri. Debitorul trebuie să cedeze creanțele (salariale) corespunzătoare unui administrator fiduciar al creditorilor pe o durată de trei ani în cazul unui plan de rambursare și pe o durată de cinci ani în cazul unui plan de redresare. La expirarea actului de cesiune, instanța trebuie să încheie procedura de reducere prin prelevare care este încă deschisă și, în același timp, să declare că debitorul este scutit de orice datorii restante față de creditorii insolvari (eliberarea de datorii restante, Restschuldbefreiung).

Executarea judiciară colectivă (Gesamtvollstreckung) este o subcategorie a procedurii de plată a datoriilor, care este inițiată la cererea unui creditor. Procedura încetează de îndată ce debitorul solicită aprobarea unui plan de restructurare sau de plată sau inițierea unei proceduri de reducere prin prelevare.

Încheierea procedurii de insolvență

În cazul în care planul de redresare (sau planul de eșalonare a plăților) este confirmat de instanță, procedura de insolvență este închisă la data la care intră în vigoare decizia de confirmare. Introducerea, cu caracter definitiv și obligatoriu, a unei proceduri de reducere prin prelevare determină, de asemenea, închiderea automată a procedurii de insolvență.

În absența unui plan de redresare sau de eșalonare a plăților, instanța trebuie să încheie procedura de insolvență prin intermediul unei decizii, în cazul în care punerea în aplicare a distribuției finale este atestată.

Procedura de insolvență trebuie, de asemenea, să fie încheiată în cazul în care toți creditorii masei și ai insolvenței aprobă acest lucru sau în cazul în care se constată în cursul procedurii de insolvență că activele nu sunt suficiente pentru a acoperi cheltuielile aferente procedurii de insolvență.

Deciziile cu privire la încheierea procedurii de insolvență sunt publicate în baza de date a hotărârilor privind insolvența (Insolvenzdatei).

În cazul în care procedura de insolvență este închisă definitiv și obligatoriu, debitorul recuperează (cu excepția cazului în care este deschisă o procedură de reducere prin prelevare) dreptul deplin de a dispune de patrimoniul său; se pune capăt puterilor administratorului judiciar. În plus, debitorul recuperează dreptul nelimitat de a deschide o procedură judiciară, în ceea ce privește activele și pasivele. În procesele în litispendență, are loc o înlocuire legală a părților, debitorul substituindu-se masei. În unele domenii, înainte de a putea să exploateze din nou o întreprindere, fostul debitor poate fi supus anumitor restricții administrative (de exemplu în temeiul legislației privind activitățile comerciale - Gewerbeordnung) sau profesionale (de exemplu, în temeiul Codului avocaților - Rechtsanwaltsordnung). Există sancțiuni penale în special în cazul în care prejudiciul cauzat creditorilor a fost făcut intenționat.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

În cazul în care procedura de insolvență nu se încheie printr-o anulare a datoriilor (în urma unui plan de redresare, a unui plan de eșalonare a plăților sau a unei anulări a datoriei rămase în urma unei proceduri de reducere prin prelevare), creditorii insolvenței au dreptul de a formula o nouă pretenție pentru a încerca să își recupereze partea din creanță neachitată în procedura de insolvență, după încheierea definitivă a procedurii, printr-o acțiune judiciară sau de executare silită împotriva fostului debitor al insolvenței.

În schimb, în cazul unei proceduri de insolvență în care există o deblocare a creanțelor reziduale, creanța reziduală care depășește cuantumul dividendelor este doar o obligație imperfectă (Naturalobligation), și anume o datorie fără răspundere, care poate fi plătită, dar care nu poate fi executată silit.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Costurile procedurii de insolvență sunt suportate din masa bunurilor.

În cazul în care activul nu este suficient pentru a acoperi costurile, procedura de insolvență trebuie totuși să fie deschisă în cazul în care creditorul care solicită acest lucru plătește în prealabil o sumă destinată să acopere costurile (excepție prevăzută la articolul 183a din IO). Creanța unui astfel de creditor are prioritate față de alte creanțe altor ale masei (articolul 46 punctul 1 din IO).

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Acte juridice ale debitorului înainte de deschiderea procedurii de insolvență

Unele acte juridice efectuate înainte de deschiderea procedurii de insolvență și care sunt prejudiciabile pentru creditorii pot face obiectul unei acțiuni revocatorii (articolul 27 și următoarele din IO). Atât actele juridice pozitive, cât și omisiunile care afectează bunurile debitorului pot fi atacate. Condiția pentru admisibilitatea acțiunii revocatorii este ca actul juridic contestat să fi produs un prejudiciu creditorilor insolvenței. Un astfel de prejudiciu există dacă actul juridic a determinat, pentru ceilalți creditorii, o imposibilitate de compensare, de exemplu prin reducerea activului sau creșterea pasivului. O altă condiție de admisibilitate a acțiunii revocatorii este ca aceasta să amelioreze perspectivele de compensare ale creditorilor. În plus față de aceste condiții generale, trebuie să existe faptele care constituie una dintre următoarele acțiuni revocatorii:

- Acțiune revocatorie întemeiată pe producerea în mod intenționat a unui prejudiciu (articolul 28 punctele 1-3 din IO)

În cazul în care debitorul a acționat cu intenția de a produce un prejudiciu, iar partea terță a avut cunoștință de acest lucru, posibilitatea de revocare a actului acoperă o perioadă de zece ani înainte de deschiderea procedurii de insolvență (articolul 28 punctul 1 din IO). În cazul în care partea terță, din neglijență, nu a avut cunoștință de intenția de a produce un prejudiciu, perioada este limitată la doi ani înainte de deschiderea procedurii de insolvență.

- Acțiune revocatorie întemeiată pe încheierea unor acte de înstrăinare a activelor (articolul 28 punctul 4 din IO)

Contractele de vânzare, de schimb și de furnizare încheiate în cursul ultimului an înainte de deschiderea procedurii de insolvență sunt atacabile dacă acestea conduc la o înstrăinare a activelor în detrimentul creditorilor și dacă cealaltă parte la contract a recunoscut sau ar trebui să recunoască această situație.

- Acțiune revocatorie întemeiată pe existența unor dispoziții cu titlu gratuit (articolul 29 din IO)

Sunt atacabile, de asemenea, dispozițiile cu titlu gratuit pe care debitorul le-a efectuat în cursul ultimilor doi ani înainte de deschiderea procedurii de insolvență.

- Acțiune revocatorie întemeiată pe acordarea unui tratament preferențial (articolul 30 din IO)

Această încadrare permite atacarea anumitor acte juridice prin care un creditor a fost favorizat în raport cu ceilalți. Condiția acțiunii revocatorii este îndeplinirea actului în cursul ultimului an înainte de deschiderea procedurii de insolvență. De asemenea, este necesar ca insolvența sau îndatorarea excesivă să fi apărut, sau ca o cerere de inițiere a unei proceduri de insolvență să fi fost înaintată sau ca actul să fi avut loc în ultimele 60 de zile înainte de deschiderea procedurii. În cazul în care creditorul nu avea dreptul să solicite satisfacerea sau garantarea creanței sale în cadrul raportului juridic pe care îl avea cu debitorul sau nu avea acest drept în această formă ori la momentul respectiv (inkongruente Deckung) nu există alte condiții subiective referitoare la intenție sau la cunoaștere. În cazul în care creditorul avea însă dreptul să solicite satisfacerea sau garantarea creanței sale în forma respectivă sau la momentul respectiv (kongruente Deckung), actul poate fi revocat în conformitate cu articolul 30 din IO. În acest caz, pentru invocarea dreptului de revocare trebuie ca debitorul să fi acordat cu intenție tratamentul preferențial și ca cealaltă parte să fi avut cunoștință sau să fi trebuit să aibă cunoștință de intenția debitorului.

- Acțiune revocatorie întemeiată pe faptul că incapacitatea de plată era cunoscută (articolul 31 din IO)

Această încadrare vizează anumite acte juridice care au fost efectuate în cursul ultimelor șase luni înainte de inițierea procedurii de insolvență și după apariția incapacității de plată (îndatorării excesive), atât timp cât cealaltă parte a avut sau, cel puțin, ar fi trebuit să aibă cunoștință de incapacitatea de plată, de îndatorarea excesivă sau de cererea de deschidere. O altă condiție este ca respectivul creditor să solicite garanția sau compensarea prin actul juridic sau ca operațiunea să fie prejudiciabilă în mod direct.

Numai administratorul judiciar are dreptul la o acțiune revocatorie. Acesta trebuie, mai întâi, să solicite avizul comitetului creditorilor [articolul 114 alineatul (1) din IO]. Acțiunea revocatorie se inițiază prin depunerea unui recurs în instanță (Klage), a unei obiecții (Einrede, articolul 43 alineatul (1) din IO), a unei opoziții (Widerspruch) în cursul procedurii executive de valorificare sau a unei declarații pe durata procedurii de insolabilitate a debitorului vizat de acțiunea revocatorie. În cazul în care creanța expiră în alt mod, cererea în instanță trebuie depusă în termen de un an de la deschiderea procedurii de insolvență, acest termen fiind prelungit dacă practicianul în insolvență și pârâțul convin astfel; prelungirea poate fi convenită o singură dată și nu poate depăși trei luni [articolul 43 alineatul (2) din IO].

Acte juridice ale debitorului după deschiderea procedurii de insolvență

În cazul în care debitorul nu are competențe în ceea ce privește administrarea directă, actele juridice ale debitorului întocmite după deschiderea procedurii de insolvență și care privesc masa bunurilor care fac obiectul insolvenței nu produc, în principiu, niciun efect față de creditorii insolvenței [articolul 3 alineatul (1) din IO]. Este vorba despre o „invaliditate relativă”. Debitorul poate, desigur, să contracteze obligații după deschiderea procedurii de insolvență, dar creanțele care rezultă din acestea nu pot fi invocate în detrimentul creditorilor insolvenței, atât timp cât procedura nu este încheiată. Administratorul judiciar poate, cu toate acestea, să valideze o astfel de operațiune prin aprobare retroactivă.

Ultima actualizare: 17/06/2025

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru

a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.